

ת"פ 30160/10 - מדינת ישראל נגד שיidan

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 10-10-20160 מדינת ישראל נ' ידין

בפני כב' השופט עמיית פריז
מאישמה מדינת ישראל באמצעות עו"ד טל בן יוסף וארי אל אודרברג
נגד

נשם שיidan באמצעות עו"ד עללא תלאוי

הכרעת דין

השתלשלות ההליכים:

כנגד הנשם הוגש כתב אישום המיחס לו את העבירות הבאות:

- א. **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
 - ב. **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
 - ג. **תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו**, לפי סעיף 273 לחוק העונשין.
 - ד. **השמדת ראיות**, לפי סעיף 242 לחוק העונשין.
- ה. **החזקת סמים מסוכנים לצריכה עצמית**, לפי סעיפים 7 (א) ו- 7 (ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג - 1973.

על פי הנטען, ביום 15.3.09, סמוך לשעה 10:30, הגיעו בלשי משטרת כפר סבא לדירתו של הנשם, על מנת לבצע חיפוש. משהוברר לנשם כי שוטרים נמצאים מחוץ לדלת ביתו, הוא השליך לשירותים סם מסוכן מסווג חשש בכמות שאינה ידועה למאשימה. לאחר שאבוי של הנשם פתח את דלת הבית, ובעת שהשוטר אסף תבור ניגש לשירותים, הנשם מסר לשוטר כי השליך את ה"קססה" שלו לשירותים. השוטר תפס בפח השירותים נייר מקופל שהכיל שרידי סם מסווג קנבינואידים בכמות מזערית.

במהרש החיפוש, ובעת שהשוטר החזיק בידו את מכשיר הטלפון הננייד של הנשם, המכשיר צלצל, או אז, הנשם דחף אותו וחטף מידו את הטלפון. השוטר הבahir לנשם כי הוא משתמש את הלि�כי החקירה וניסה לקחת מידיו את המכשיר.

עמוד 1

הנאשם התנגד לכך בעודו משטול ודוחף אותו. לאחר שהנאשם נא Zuk, הוא אמר לשוטרים תבור ובاسم נבואה ש"ידאג להם ולא מתעסקים עימם".

במהלך הנסעה בנסעה המשטרתית, הננאשם קירב את ראשו לשוטר נבואה ואמר לו "אני יראה לך מה זה شيء" ידין אתה עדין לא מכיר אותו, מכור אני אוכל בלי מליח בארכות בוקר אני עברתי מספיק בכלל אני יראה לך מה זה..." וכן "אתם שנתיים משחקים איתני כמו חתול ועכבר... יש מספיק אנשים שאני נתן להם 100 ש"ח והם יעשו את העבודה בשבי... מה אני יעשה אני מעשן חשיש, מה אני מוכך קritisל, מה אני הולך לתוכנים ומוכר להם, אלה חברים שלי, אנשים שאני יושב ומעשן אותם, אלה חברים שגדלתי אתכם כל החיים שלי, הם מעדיפים לקחת ממני ולא ממשהו אחר".

בהמשך בתחנת המשטרה, בעת מילוי דוחות, הננאשם קם ממקומו, הצבע על עבר השוטר נבואה ואמר: "אני אזין אותך, אתה התעסקת עם שי ידין אני לא פראייר של אף אחד, בכלל אני אוכל כמור בערים".

בדיוון מיום 11/11/2023 הננאשם כפר בעבודות כתוב האישום, פרט לעצם הגעת השוטרים לבית לביצוע חיפוש, וכי נמצא הסמים, תוך טענה שלא היו שלו. במהלך המשפט העידו מטעם המאשימה השוטרים אסף תבור, בשם נבואה, יובל מגן, ברק עמרם ורונן גולן, ומטעם הננאשם, הוא, אימו ואחותו. כן הוגשו מסמכים שונים.

עדות של רס"מ רונן גולן:

עדות זו נפרשת על פני עמ' 9-6 לפרטוקול.

באמצעות העד הוגש מזכירים (ת/4-ת/7), דיסק (ת/8) ותמלול שיחה מוקלטת (ת/9). מעודתו וממסמכים אלה עולה כי במהלך נסעה ברכב הבילוש, הננאשם דבר והשוטר נבואה הקליט את דבריו במכשיר הטלפון הסלולרי של נבואה. העד העביר את הקלטה לדיסק שהוגש. בהמשך ביצע תמלול של הקלטה, אשר כוללת אף דבריהם של השוטרים תבור ונבואה. העד זיהה את קולות הננאשם והשוטרים נכון היכרות מוקדמת עם כולם.

מהתמלול עולה כי מיד בתחילתו הננאשם אומר "שנתיים אני משחק חתול ועכבר", ובהמשך "אני... שנה לא עושה כלום בידי כלום חביבי כלום יש אנשים מספיק". לשאלות הבהרה של השוטר תבור מшиб הננאשם לシリוגן "יש מלא אנשים פראיירים מספיק אתה יכול לכוון אותם", "אני מעדיף למשל לתת למישהו עוד 100 שקל והוא יעשה לי את העבודה". בהמשך אומר הננאשם "אם הייתי מוכך... בית ספר לילדים מוכך להם", "הולך לתוכנים מוכך להם", "...למכור לחטיבות אם הייתי עושה את זה כפירה עלייך תבוא אליו לא עושה את זה לא עושה כלום מה אני עושה". אחר כך נשאל על ידי השוטר תבור "از מה לבגירים זה בסדר" ומשיב "איזה בוגרים חברים שלי זה בוגרים אנשים שאני ישב אתכם מעשן אותם זה בוגרים אז מי אז איפה אנחנו...". בהמשך מבהיר "הם לא יביאו אותי בחיים הם החברים שלי מה זה חברים שלי אנשים שגדלתי אותם הם יכולים להגיד להביא אותי בחיים לא..."

לאחר מכן הנאשם נשאל על ידי השוטר תבור מה הוריד באסלה, הנאשם משיב שכולם, אך כשנשאל שוב אומר "לא הורדתי כלום הורדתי את הקססה שלי בסדר הורדתי אני עישנתי אני מעשן בסדר. אתה מבسوט שאתה מעשן זהה". אז נשאל על ידי השוטר תבור "מה הייתה בנייר", ומשיב "כן אני עישנתי אני מעשן אני מעשן מה יש זהה". השוטר תבור אומר "תשמע חצי כפר סבא מעשנים אני יודע את זה", והנאשם מגיב "אז מה אתה רוצה אני מעשן". השוטר תבור אומר "קדום כל עזוב את זה לא חוקי לא משנה מעשנים הרבה או לא לא משנה" והנאשם מגיב "אז תגיד גם לשופטת אני מעשן". השוטר תבור אומר "לא שופטת עזוב שופטת עכשו אני מדבר איתך ברמה אחרת" והנאשם מגיב "אני מעשן אני מודה לך שאתה מעשן".

עוד עולה מעדות העד ומהמסמכים שהגיש כי הנאשם התلون ששוטר תקף אותו ועל כן העד העביר חומר ראיות למח"ש. העד ביקש לצלם פצע שלטענת הנאשם נגרם לו בתקיפה, כאשר העד הבין שהפצע בשפה התחתונה, והינו קרווש ולא מدامם, ומ עבר לכך לנאשם אין חבלות. הנאשם טען שהעד יצלם באופן שלא יראו דבר והחל לוזז, ולמרות דברי העד שיראה לו את התמונה, הנאשם הסתר פניו ואף הפנה גבו לעד וכן צולם בלית ברירה.

במהלך תשובתו מוקלט שהעד ביצע לנאשם טרם גביהת הודיעו, הנאשם סיפר לעד כי הוא מעשן חשיש ולא סמים אחרים, איננו מוכר סמים לאחרים ומחזק לשימושו העצמי ומידי פעם נוטן לחבר (לפחות שניים) לעשן. לסירוגין טען שמעשן בלבד ומעשן עם חבר. כאשר הושמעה לנאשם ההחלטה של השיחה ברכב חייר ואמר "כמה אני קיבל ארבע חמיש שנים". לשאלת העד בדבר הורדת המים בשירותים השיב הנאשם כי זרק ראש או שניים של חשיש לאסלה והורד המים.

העד אף גבה את הודעתה הנאשם מיום 15.3.09 (ת/3), שהקלטה. לדבריו, בעמוד האחרון בהודעה ציין שהנאשם סרב לחתום על ההודעה משום שלטענתו בהודעה נרשם גם דברים שלא אמר. לטענת העד כל הדברים רשם, נאמרו על ידי הנאשם. במהלך גביהת ההודעה הנאשם הרים קולו, והוא כי משתמש בסמים בתדירות של חצי פלטה לשבועיים. עם זאת התחשש לכך שבתשואל אמר שזרק את החשיש לאסלה וטען כי התקoon שזרק ניר עיתון לפחות בשירותים- הניר שנטרף עם שאריות סם. אחר כך טען שהתבלבל אם אמר שזרק חשיש לפחות.

עדותו של רס"ר באשם נבואה:

עדות זו נפרשת על פני עמ' 14-9 לפרטוקול.

לדבריו, ביום האירוע העד והשוטר אסף תבור, הגיעו לדירתו של הנאשם בכדי לבצע חיפוש. במהלך החיפוש בחדרו של הנאשם, הטלפון שלו, שהוא בידי השוטר תבור, צלצל. הנאשם ענה לשיחה והשוטר תבור צעק לעברו שיחזור את הטלפון והוא מעלים ראיות, וכן שאם לא יעשה כן הוא יעצור אותו. בשלב מסוים הנאשם אמר שהוא טלפון שלו והוא עונה מתי שהוא רוצה. השוטר תבור ניסה לקחת הטלפון מהנאשם, והנאשם הדף אותו באמצעות ידו שלאacha בטלפון. השוטר תבור ביקש מהעד עזרה, והעד אחז הנאשם בידו. תוך כדי שניסו להשתלט על הנאשם, כולם נפלו על המיטה בחדרו והעד קיבל מכח (שפוף) ביד. לאחר שהשתלטו על הנאשם ואזקנו אותו בידיו וברגלו, המשיכו בחיפוש.

במהלך הנסעה בኒידת הנאשם איים עליו "אני אוכל אותו בלי מלח", "כמוך אני לא סופר" ועוד מיני דברים כאלה. את יתר דבריו לא זכר, אך רשם מזיכר בו ציטט את מה שה הנאשם אמר לו. את המזכיר (ת/12) רשם מזיכרונו ועל סמך הקלחת השיחה באמצעות הטלפון שלו. כעולה מהזיכרון הנאשם קרב ראשו לראש העד ו אמר לו "אני יראה לך מה זה ש' ידין, אתה עדין לא מכיר אותו, כמווק אני אוכל בלי מלח בארכות בוקר, אני עברתי מספיק בכלל אני יראה לך מה זה". לאחר הדברים אלה העד הפעיל את הקולטה במקשיר הטלפון שלו, ותיעד במסמך דברים נוספים של הנאשם, ממפורט בשלב זה בכתב האישום.

עוד מסר העד כי בעת שערכ את הדוחות במשרד המודיעין הנאשם דיבר אליו באופן בוთה תוך שאומר "התעסקת עם שי ידין, אתה עוד לא יודע מי זה שי ידין". הדבר אירע במהלך שיחה של הנאשם עם השוטר ברק עמרם או אז הנאשם קם, הצביע על העד, ואמר את המפורט בהקשר זה בכתב האישום.

עדותם של סמ"ר יובל מגן:

עדות זו נפרשת על פני עמ' 15-17 ל פרוטוקול.

העד לא ذכר כלל את פרטי האירוע והוגש דו"ח פעולה (ת/14) שכותב בסוף האירוע ואשר פירט את מה שראתה. מדו"ח הפעולה עולה כי העד ראה את הנאשם חוטף מהשוטר תבור את מקשיר הטלפון של הנאשם, דוחף אותו וצעק "אני עננה מתי שבא לי, אני יזין אתכם". בשלב זה השוטר תבור הודיע לו שהוא עצור, וה הנאשם המשיך לנופף ידו לעברו. בשלב זה השוטר נבונאי עזר לשוטר תבור להשתלט על הנאשם, ותפס את הנאשם בידי. הנאשם נתן לאחד משני השוטרים הללו מכח ביד, ובהמשך שנייהם אזקנו את הנאשם כשהוא שוכב על המיטה. בהמשך החיפוש הנאשם צעק לעבר השוטרים "אני יזין אתכם, אתם לא יודעים מי אני".

עדותם של רס"מ אסף תבור:

עדות זו נפרשת על פני עמ' 22-22 ל פרוטוקול.

לדבריו, ביום האירוע הגיע ביחיד עם צוות לערוך חיפוש בבית הנאשם. העד החל למסור פרטים מתחילת האירוע, אך ציין כי אינו זוכר היטב, וxebקש להסתמך על דו"ח הפעולה שערכ. זה הוגש (ת/16), וכן הוגש דו"ח מעצר (ת/15). מדו"חות אלה עולה כי לבית נכנסו תחילת העד והשוטר נבונאי, כאשר השוטר מגן חכה בחוץ. מבعد לדלת שמע את הנאשם, שיש לעד עימיו היכרות קודמת, מדובר, והבחן בדמות מסוירה העינית. לאחר מכן שמע "קולות מהירים", הדחת המים באסלה, ואז השוטרים דפקו בדלת.

אביו של הנאשם פתח הדלת, העד רץ פנימה וראה את הנאשם ליד השירותים, כשרעש המים באסלה עודנו נשמעו. הנאשם נחזה רועד ולחוץ, והסביר זאת בכך שהוא מפחד מהם. בוצע חיפוש על גופו, תוך שטען שאיןנו מחזיק בבית דבר

מלבד "בוף" ו"קססה". עוד אמר הנאשם כי זרק את הקססה והוא מעשן חשייש. העד הודיע לו שהוא מעוכב, וביצע חיפוש מצא בפח האשפה ליד השירותים נייר עיתון מגולגל עם שרידי חומר חשוד כחשיש (זכור, ההגנה לא חלקה על כך שאכן מדובר בסמ"ג קנבינואידים). כן מצא בחדר הנאשם, מתחת למיטה, כלי מאולתר לעישון סמים ("באנג") עם שרידי חומר חשוד כסם.

בנוסף העד תפס חפצים שונים של הנאשם, בהם שני מכשירי טלפון סלולרי. בהיותם בחדר של הנאשם, אחד המכשירים צלצל, כשהוא בידי העד. הנאשם התקרכב אליו תוך שדוחף אותו, וניסה לחטוף את הטלפון. העד חשש שמדובר בניסיון נוסף לשיבוש חקירה, והחזיק במכשיר. הנאשם לקח המכשיר, כאשר העד ניסה לחתמו חזרה. הנאשם דוחף והשתולל, והעד אמר לו שהוא משבש חקירה וייעצר. הנאשם המשיך בשלו, או אז העד בסיעו השוטר נבוاني קיבל את ידו באזיזקים. הנאשם השתחרר, הניף יד עם האזיזקים, והשניים נפלו איתה על המיטה, ושם הצליחו לכבלו תוך שהם עצרים אותו.

ה הנאשם הרבה לצחוק שהם תקפו אותו ושיענה מתי שירצה לטלפון שלו. הנאשם אף השתולל והיה לא רוגע במהלך החיפוש, התעקש לעשן, דחף וניסה להתנגד. הוסבר לו שלא יפתחו את האזיזקים עד שיירגע, ללא הוועיל. בשלב כלשהו אמרו עליו שני השוטרים שהוא יdag לנו ולא מתעסקים איתנו, שהוא כמו נחש, ואמר לשוטר נבואני שאכל כמהו בכלא. בהמשך הוביל ברכב לתחנה, שם קיבל מקדימה במקום מאחור, לאחר שנרגע. במהלך הנסעה סיפר שלא עשה כלום בעצמו אלא שולח אחרים, ומארגן חשיש לחבריהם ש"לא פותחים עליו" ולא מוכר בבתי ספר לקטינים.

בתחנה, הנאשם הודה בפני העד כי עישן 3 "ראשים" לפני שהגיעו, ודרכו חלון ביתו הבחן בהם מגיעים. כךaira שהיה תחת השפעת סם במהלך החיפוש. כן אמר הנאשם שמעשן חשיש כל היום, אך לא מתעסק עם סמים אחרים, ושלא יתפסו בבית שלו כלום כי לא מחזיק בבית דבר, אלא רק את מה שמעשן - "בוף" או "קססה".

העד הוסיף בעדותו שהמරחק בין השירותים לדלת הכנסה לבית הוא כמה מטרים וכי מדובר בבית לא גדול במפלס אחד. כן ציין כי עיכב את הנאשם בגין חשד לשיבוש חקירה מכיוון שחשד שה הנאשם השליך סמים לאסלה. לדבריו גם חטיפת הטלפון מהוות שיבוש כיוון שהוא נטאפס כמו כן מסר שבמהלך חיפושם לא נתונים לחשודים לעורוך שיחת טלפון, לא בתחנת המשטרה ולא בעת שהם מעוכבים. שכן, ישנה אפשרות של שיחת טלפון שמטרתה זהה מזווב נספּ בעבירות הסמים או מסר להעלמת סמים ממוקם מחבאו.

עדותו של השוטר ברק עמרם:

עדות זו נפרשת על פני עמ' 25-28 לפרטוקול.

לדבריו, ביום האירוע, במשרד המודיעין, העד פגש את הנאשם, אותו הכיר מלפני כן, וכי לuibט זכרונו הנאשם, שהיה בסערת רגשות, הצבע על השוטר נבואני, וזאת לצורך זיהוי, כי לא ידע את שמו, ואיים עליו שהוא "ז'ין אותו". העד ביקש ממנו להירגע, הנאשם היה עדיין בסערת רגשות והשמיע קול של נהמת כעס.

העד לא זכר את כל פרטי האירוע וכן התקבל המזכיר שערך בעניין (ת/17). מהמדובר עולה כי המלל המדוייק של הנאשם היה "אני אזין אותה, התעסקת עם שיידין אני לא פראייר של אף אחד, בכלל אני אוכל לומר בTERMOTOT...".

עדותו של הנאשם:

עדות זו נפרשת על פני עמ' 36-46 לפרטוקול.

ה הנאשם מסר כי בעת שהגיעו השוטרים לביתו, ומוביל שידע שהגיעו, הטיל מימי בשירותים, זרק נייר טואלט לאסלה, הוריד את המים ולאחר מכן יצא מהשירותים והלך לחדרו. אביו פתח את הדלת, אחד השוטרים רץ לכיוון השירותים ומצא בפתח נייר, אז אמר לנשegas שהוא שוטר. השוטרים התחלו את החיפוש בבית ואחד השוטרים הראה לו את הצו. אמר להם שהם יכולים לחשוף. בעת שהם היו בחדרו, הוא השיב בחוויה לטענת השוטר כי זרק לשירותים סמים, אך זאת עשה כדי לעצבן אותו.

לדבריו, באותו תקופה השתמש דרכו קבוע בחישיש, אך לא בביתו, ואף לא החזיק סמים בביתו, שכן יש לו הורים ואחים קטנים. בד בבד, לא שאל אפשרות שימושו מאחוי הגדולים משתמש אף הוא בסמים. הנאשם הכחיש שאמר לעד תבור שהוא לו "3 ראשים" (במובן של שימוש בסמים). לא ענה עניינית לשאלת חקירה נגדית כיצד צרך את הסמים, ולא זכר כי בחדרו נתפס "באנג".

במהלך החיפוש הטלפון שלו צלצל והשוטר אמר לו שלא עונם לשיחות במהלך חיפושו. הנאשם אמר שיכבד זאת כי זכותם של החוקרים לבקש זאת כישח חיפוש. ניתק את השיחה ושם את הטלפון בצד. לאחר כ-10-15 דקות הטלפון צלצל שוב, ואחד המשוטרים לקח את הטלפון ענה, הודהה בשם של הנאשם, ואמר למתקשר שיגיע לכיוון הבית. הנאשם אמר לשוטר שיעזוב את הטלפון ויאסור לו לפעולvr כר, שכן הנאשם לא מעוכב לחקירה, ולקח את הטלפון מהשוטר.

גם לאחר שעומת עם האמור באמרתו המשטרתית בעניין זה הנאשם עמד על כר שהטלפון צלצל פעמיים, כאשר בפעם הראשונה הנשegas ענה ובפעם השנייה השוטר; לדבריו אם נרשם אחרית באמרתו, הרי שמדובר ברישום מוטעה של השוטר. הנאשם נותר איתן בגרסתו גם לאחר שעומת עם הדברים שנרשמו מפי בדו"ח ת/15, עליו חתום, ואמר שדברים אלה לא נאמרו על ידו, כאשר איןנו זוכר אם קרא אותם טרם חתום, כאשר נראה רק חלק מהם שנרשמו.

לאחר שהנשegas לקח את הטלפון מהשוטר, שניים-שלושה שוטרים התחלו להתעמתו איזו, בכך שדחפו אותו ונטנו לו אגרופים ופתחו לו את השפה. בחקירהו הראשית מסר הנאשם שрак קיליל בתגובה, כי זו הייתה דרכו להגן על עצמו, והדבר גרם לבולשים להוכיח אותו יותר. לאחר שהאבירו נרגע הנשegas החל לקלל את השוטרים ולצעוק עליהם. השוטרים הוציאו אותו מהחדר איזוק כאשר השפה שלו חבולה. אמו ואחותו משכו אותו, והשוטרים הורידו אותו בכוח מהבית לנידית. בחקירהו נגדית (עמוד 43 לפרטוקול שורות 11-18) אף אישר שכגהנה עצמית מהתקיפה הוא גם השוטל, ויש אפשרות לומר "אני אזין אותה". עם זאת, לאחר מכן שрак קיליל כי "באלימות אני לא יכול

להרים עליהם יד" (שורה 23).

כאשר נכנסו לניידת, השוטרים קללו אותו - " אנחנו נזין אותך, אנחנו יודעים שאתה סוחר סמים, אנחנו עושים את העבודה שלנו, אתה לא העברין אנו עברינים לנו יאמינו". אמר להם שכל הזמן באים לבית לחיפוש אותם שוטרים, אז מה עוד? השוטרים הורידו אותו בכוח מהניידת לתחנה והוא קילל אותם.

בחקירה הראשית אמר שהוא אינו זוכר מה המילים שזרק לשוטרים, אלא שקיים מותו בסcole. כאשר אמר לשוטרים שהוא "ידאג להם", הוא התכוון בכך שיפנה למחר"ש. באשר לדברים שעלה פי כתוב האישום נאמרו על ידו בניידת, ציין כי אינו זוכר בדברים אלה. בד בבד בחקירה הנגדית (עמ' 41) לאחר שועמת עם התමיל של השיחה בניידת ידע לומר כי אמר לשוטרים בשיחה זו שהורד את הסמים בשירותים כדי לעצבן אותם, משמע אמר זאת בצליניות. כן ציין (תחילת עמוד 44) שיש אפשרות שטען בפני השוטרים בניידת בדבר משחק חתול ועכבר מזה שנתיים. דברים אחרים שמיוחסים לו בניידת שב ציין כי אינו זוכר, אך אמר (אמצע עמוד 44) שיתכן שהוא מתבלבל בין מקרה זה לבין מקרים אחרים שהובילו הגיעו אליו בבית.

באשר לדברים שעלה פי כתוב האישום נאמרו על ידו בתחנת המשטרה, ציין כי יתכן ואכן אמר אותם, אך כאשר היה בבית בתגובה לכך שהשוטרים פתחו לו את השפה. לא זוכר שאמר דבר זהה בתחנת המשטרה.

במהלך החקירה הראשית אמר שבחקירה בתחנת המשטרה תחילת הוא שיתף פעולה, אולם לאחר מכן החליט לשמור על זכות השתקה מסוימתו השוטר רצה לרשום מפיו מילים שלא נאמרו על ידו. עם זאת בהמשך העדות (עמ' 39) מסר שבחקירה אמר לשוטר שזרק לתוך השירותים נייר עם סמים וזאת מותו "פרינציפ", לאחר שהשוטר שאל אותו עשר פעמים, ורצה להזכיר לו מילים אלה. בחקירה הנגדית (סוף עמוד 43) אף אפיין את קירתו זו כר- "הינו חתול ועכבר. הוא אומר לי ככה ואני אומר לו ככה".

כן טען שהשוטר לא רצה לצלם אותו, אלא העלים ראיות. לדבריו, עניין זה עולה בקנה אחד עם שחררו למחירתם, למרות עברו הפלילי העשיר הכלול מסר על תנאי בר הפעלה, באופן שהמשטרה הייתה מעוניינת "להרדים את התקיק". לצערו, לא צילם עצמו כשהשתחרר. בבדיקה ציין שהוא לא הגיע לתלונה למחר"ש כשהשתחרר, כיוון שהוא שוכב ש"זה נסגר בינו".

עדותה של הגב' זהבה ידין- אימו של הנאשם:

עדות זו נפרסת על פני עמ' 53-58 לפרקtocool.

לדבריה, ביום האירוע הגיעו לבית ארבע שוטרים, והיא הבינה שבאו בשביל הנאשם. תחילת טענה שבאותה עת הנאשם ישן בחדרו, אך כשנזכר לה שהיא אמרה טוען שהיא בשירותים מסרה שיכל להיות. בהמשך טענה שהיא העירה את הנאשם ומארו לו שהשוטרים באו, וזה הוא הלק לשירותים. לא ראתה שהחזק משחו ברשותו, ואחר כך שמעה רעש של

כשהנשם יצא מהשירותים השוטרים תפסו אותו, נכנסו אליו לחדרו וערכו חיפוש. היא עמדה ליד הדלת ושמעה צעקות, רעש של מכת אגרוף, ואת הנשם צועק "תעזבו אותי" מספר פעמים. במענה לשאלת האם גם קל לאותם והתחצף אליהם מסרה שגמ אמר להם "4 שנים אני סבלתי היתי בכלא". לא שמעה צלצול של טלפון.

אחר כך הנשם יצא מהחדר עם דם באזורי השפטים, והשוטרים נתנו לו לשטוף את הפנים במטבח. בהמשך, השוטרים ערכו חיפוש בכל החדרים וככלו את ידו של הנשם והכאיבו לו. לדבריה, היא וbitה סיון הלכו להתלוון על התנהגות השוטרים "במשרד החדש" בתחנת משטרת כפר סבא.

לשאלה האם יודעת שהנשם מעשן סמים השיבה "לפעמים כזה כאילו אבל ככה".

עדותה של הגב' סיון ידין - אחות הנשם:

עדות זו נפרשת על פני עמ' 58-63 ל פרוטוקול.

עדזה זו העידה על עצמה כבעל זיכרון לא טוב "על הפנים", אך "דברים לא נעימים של עניין של הרבעות" היא זכרת. בד בבד צינה שכארה היא חרדה היא מתבלבלת, וכן מסרה שהמקרה בו עסקין גرم לה לטראומה ולהרדה.

לדבריה, כשהשוטרים הגיעו היא עמדה מול החדר של הנשם. היא לא זכרת מתי ראתה את הנשם לראשונה מאז שהגיעו השוטרים. בהמשך (עמ' 60 ל פרוטוקול) מסרה שלא זכור לה היכן הנשם היה כשהגיעו השוטרים, אך מיד אחר כך הביעה בטוחונה שעמד במסדרון מול השירותים-מקלחת, ועמדה על כך גם שטעמתה עם טענת הנשם שהוא בשירותים.

השוטרים נכנסו לדירה באופן אגרסיבי, נכנסו עם הנשם לחדרו וסגרו את הדלת. שמעה את הנשם אומר "תעזבו אותו, מה אתם רצים ממני". כל הנראה שמעה את הנשם אומר "מה אתה רוצה מהטלפון שלי", כאשר להבנתה השוטר לקח לנשם את הטלפון. לא זכור לה שהנשם קיל או התחצף. לאחר מכן ראתה את הנשם יוצא עם דם בשפה ומכאן הסיקה שהרביבו לו.

לאחר מכן השוטרים והנשם נכנסו לחדר אחר שם לנגד עיניה, אחד השוטרים הניח ידו על צווארו של הנשם בצד לתרפום אותו, הצמיד אותו לקור, ולא עזב אותו למורות מחאותיה. תגובתו של הנשם התמצטה בכך שביקש שנייחו לו ו אמר שיצטערו על מה שהם עושים, אף בכאה. הוא לא הפעיל כל אלימות כלפי השוטרים.

למהרת היא ואמה הגיעו לתחנת המשטרה, "בתלונות של השוטרים", להתلون על מה שהיא.

בירור הראיות:

אין חולק כי השוטרים עדי האירוע לא זכרו את כלל פרטיו. משכך, כפי שפורט בהחלטות פרטניות במהלך הדיון, קיבלתי מסמכים שערכו בזמן אמת והיו שיופיעו של זכרכם אז, שהוא טרי במיוחד. יאמר מיד, בכך שהעדים מסרו כי לא זכרו את מלאו פרטיו האירוע אין בכך לפגוע ב邏輯יותם. שכן, כפי שפורט בהחלטות בדבר קביעות המסמכים, האירוע היה ישן לעומת מועד העדות, ובין הינו מעורבים באירועים רבים נוספים במסגרת תפקידם כשוטרים. משמע, לא מדובר בעדים שביקשו להסתיר פרטיו אירוע בתאונה שאינם זוכרים, אלא בעדים שבאמת לא זכרו, ולא הינו מסוגלים לזכור, את כלל הפרטים.

עם זאת, הלכה למעשה, באופן שבו העידו העדים, ההגנה לא הייתה מסוגלת לחקור אותם חקירה נגדית אפקטיבית. חקירה נגדית הינה כדיודע כל מרכז בבירור האמת. כאשר כל זה לא בר ביצוע, אף אם לא בעיטה של העד הנחקר, הרי שניתן לומר שעמדותינו אינה שלמה. משכך, ישנו מקרים שבהם עדות שכזו לא מקבל משקל מלא, ואף לא משקל גבוה. אולם, הדברים בענייננו רחוקים מכך, כפי שיפורט להלן.

תחילה יצוין כי אין עוסקין במקרה שבו עד אחד נעדר חקירה נגדית אפקטיבית מעיד. אלא, עוסקין ללא פחות מרבעה שוטרים, כאשר אלה הוי עדי ראייה לגבי האירוע נשוא כתוב האישום. אמנם, לצד העדים נבוני ותבור אשר מעידים לגבי רובם של מקטיעי האירוע, העדים מגן ועمرם מעידים לגבי חלק מהמקטיעים, כאשר בין שני האחרנים מדובר במקטיעים שונים. אולם, יש לזכור שעסוקין באירוע מתגלגל, כאשר הזיקה בין מקטיעים אלה אינה רק של סמיכות זמניות, אלא שבעל מקטע ומקטע (התרכשות בבית הנasm, בניידת, ובחנות המשטרה) קיים דפוס דומה של התנהלות הנasm - בהיותה בוטה, מתרישה ומתעמתת. משכך, כאשר המזוכרים שערכו העדים משתלבים זה עם זה, בשים לב לכך שכל אחד ראה את אשר ראה מזוויות ראייה משלו, הרי שהמדובר במקרה שבמצטבר מאפשר קביעת ממצאים עובדיים, הגם שכל עדות לכשעצמה הייתה חסרה חקירה נגדית. יתר על כן, דברי העדים נתמכים במספר ראיות חייזניות שיפורטו להלן.

ראשית, ההחלטה שנערכה בין הנasm לבן השוטר נבוני. לעניין זה אין מניעה להסתמך על התמליל שביצע השוטר גולן, שכן חקירותו נגדית לא ערערה כהוא זה את דבריו בדבר דיק העתקה ולאחר מכן התמלול, ואף לא מצאתי כל הצבעה על הבדיקה בין מל מסויים בתמליל לבין מל מסויים בדיסק שלו העתקה ה הקלטה. כל שטוען הסנוגור בעניין זה, וגם זאת בסיכון בלבד, שמידת האחסון המקורית שעליה הוקלטה השיחה לא הוגשה, אולם השאלה המכרצה הינה שאלת מהימנות הראייה ולא מקורייתה (ראו: יעקב קדמי **על הראיות** חלק שלישי 1323 (2009)), וכאמור בשאלת הראתה לא עוררו דברי העד גולן. יצא איפה ששמיעת הדיסק נדרשת אך לבחינת האינטונציה והאווריה של השיחה.

לגוף של דברים כפי שפורט בסקירת עדות השוטר גולן, ההחלטה מתעדת חלק ניכר מחייבי הדברים בין הנasm לבין השוטרים בניידת, אם כי לאחר המל הפוגעני (השוטר נבוני הסביר היטב מדוע החל להקליט רק בשלב זה). אמנם,

ישנם מעט קטעים לא ברורים, וכאמור ההחלטה לא נעשתה ממכחילה, ועל כן לכשעצמה לא ניתן לראות את ההחלטה כבעלת משקל מלא (אם כי גבוהה), אולם היא תומכת את דברי השוטרים בשני היבטים. היבט אחד, ההתאמה הגבואה בין התיעוד המוקלט של דברי הנאשם, החל מהשלב שהוקלטו, לבין התיעוד שלהם במצקרים של השוטר נבוاني ותבור, דבר המקנה למצקרים משקל גבוה במיוחד. היבט השני, שקריאת התמליל ושמיעת ההחלטה, אף מעבר לחקלים המוזכרים בכתב האישום, מגלה, בדיקות כפי שעולה מדברי השוטרים, את דפוס התנהלות של הנאשם, שהוא בויטה ומשוחרר, ולעתים אף מתריס, כאשר הדברים רחוקים מזורם ממדומות של נחקר הנלחץ על ידי חוקריו.

להחלטה יש להוסיף את התנהלות הנאשם בחקירותו על ידי השוטר גולן, כפי שתועדה על ידו במצקרים ובוגוף ההודעה שגביה מה הנאשם. אף כאן, בדיקות כפי שתיארו השוטרים האחרים, מתגלה אופיו המתריס והמתעמת. הדברים מתבטאים למשל בהתרסה נגד השוטר גולן אליו סתם רשם דבריו, מעבר דזוקני (כעולה משרה 18) לשמירה על זכות השתקה, בסירוב לחתום על הודעתו, ובಹכשה מתמשכת של הציום של חבלה לה טען הנאשם. אף ההודעה כוללת קטעים רבים, שבהם הוא מתבטא באופן משוחרר מעכבות ואך בוטה ומתריס (ראו למשל שורות 6-7, 18, 53, 147-149). כן יזכיר כי בעדותו בבית המשפט הנאשם הודה בפה מלא כי התעמת עם השוטר בחקירה תוך המשלת העניין לחותל ועכבר.

ודוק, אין נזון כל אמון בטענת הנאשם לפיה סירב לחתום על הודעתו מחייב אי שיקוף את אשר אמר. השוטר גולן העיד בבית המשפט, ומלבד הזכור הכללי בפניו של אי חתימת הנאשם והסיבה לכך, לא נשאל דבר על תוכן ההודעה. יש לציין שה הנאשם בעודתו חזר על חלקים ממנו, בין בשווואת תוכן העדות לתוכן ההודעה, ובין באישור ישיר של חלקים מההודעה אליהם הופנה. משכך, אף לשיטתו מדובר בעדות שנכונה בחלוקת, ועל כן מצופה היה לעמata את השוטר גולן עם החלקים הללו נוכנים לשיטת הנאשם. ממש בדבר לא נעשה, הרי שההגנה לא ערערה את דברי השוטר גולן לפיהם יש התאמה בין תוכן ההודעה לבין דברי הנאשם בפניו.

יתר על כן, עסוקין בהודעה שתועדה בהחלטה, כאשר הסניגור לא הגיע את דיסק ההחלטה כראיה, ולא נטען כי זו לא העברה אליו לאחר שביקש זאת בדיון. ברור כי אליו היה נכון הסניגור כי יש בהחלטה תימוכין לטענת הנאשם בדבר פערים בין מה שאמר לבין מה שכתב, היה מביא זאת בפני בית המשפט. משלא עשה כן, ברור כי אין כל יסוד לטענה. אגב, דברים דומים יש לומר ביחס לתשואל, שאף הוא הוקלט.

המשמעות של דחית טענת הנאשם בדבר הפעורים בין דבריו לשוטר גולן לבין מה שהוא רשם בהודעה (ובתשואל) הינה כפולה. היבט אחד הינו שהተנהלות הנאשם במהלך חקירתו על ידי שוטר זה הייתה אך ורק פרי החלטה שלו להתעמת ולהתריס, דבר שכמובן עולה בקנה אחד עם הተנהלות שתיארו השוטרים עדין האירוע. היבט שני הינו שככל מה שכתב בהודעה (ובתשואל), לרבות מל מתריס ובוטה של הנאשם, משקף את אשר אמר הנאשם, ובכך יש להוות כאמור תמייקה נוספת לדברי השוטרים עדין האירוע בדבר המל שהפנה כלפים.

ראיה חיצונית נוספת המעוגנת את דברי השוטרים שהיו עדין לאירוע הינה הheid (הheid הנאשם בבית המשפט). יאמר מיד, אין כל טענה שהנתנהל בעודתו באופן מתעמת ומתריס כלפי בית המשפט. אולם, את עדותו ניתן לאפיין בשני מאפיינים חשובים לעניינו. האחד, שפה משוחררת מאד (כולל שימוש בביטויים שעלו בדברי השוטרים, כמו

חתול ועכבר), כך שהנאשם מעורר רושם של פטפטן שאיןו בורר מילם, ואף חסר עכבות של ממש באופן כללי. השני, מטען רגשי שלילי ביותר כלפי משטרת ישראל בכלל והשוטרים שעצרו אותו בפרט, וזאת עוד טרם האירוע נשוא כתוב האישום.

על רקע זה הגיוני מדוע שהנאשם לא בלם את מטענו הרגשי השלילי כשנתקל בשוטרים עדי האירוע, וכך הגיעו הדברים לאופן המתעמת והמתaris שתיארו אותם שוטרים. אדרבא, כאשר אף בעדותו בבית המשפט הנאשם אומר שאמר דברים מסוימים כדי להרגיז את השוטרים. בכך כמובן הנאשם דזוקא להפלותיו העצמיות בדבר עבירות הסמים, אולם אין זה הגיוני שבכך יבחר הנאשם להרגיז את השוטרים, שהרי אלה לשיטתו מעוניינים להפלו בפח ולהבאו להזדהה. הגיוני יותר שהדרך בה בחר להרגיזם הינו באופן שתיארו. בד בבד, הנאשם אישר שדיבר באופן בוטה כלפי השוטרים, אך לטענותו עשה כן בשל הגנה עצמית. אף טענה זו אינה הגיונית, שכן לא ניתן להעלות על הדעת שליליות (על פי הנטען) מצד מספר שוטרים כלפי הנאשם תיבלים באמצעות מל בוטה מצדיהם. לעומת זאת הגיוני שכפי שתיארו השוטרים, עסקין במל שהושמעו כלפים מתוך עימות והתרסה.

נוכח כל האמור, הריני נותן משקל מלא לדברי העדים שוטרי האירוע. עתה יש לברר השאלה האם בריאות ההגנה יש כדי להביא לכל הפחות לכרטום ראייתי בעדויות אלה באופן היוצר לכל הפחות ספק לטובת הנאשם?

אין ספק כי מרכז הכוח של פרשת ההגנה הינה עדות הנאשם. דא עקא שעדות זו לוותה בפערם מהימנות קשים, שעיקריהם יפורטו להלן.

תחליה "יאמר כי אגב הבירור שנערך לעיל בדבר התימוכין בעדות הנאשם לדברי השוטרים, נדחו כל מהימנות טענות עובדותיות שונות של הנאשם בעדותו". כך, דחית הטענה כי הודהה במלואה את אשר נאמר על ידו בעת גבייתה. כך, דחית הטענה שאמר דברים בוטים לשוטרים מחמת "הגנה עצמית". וכך, דחית הטענה שהאופן שבו בחר להרגיזם היה דזוקא באמצעות הפלותיו העצמיות. בכל אלה יש בכך להוות בקיעים ראשונים, גדולים ולא יחידים, במהימנות עדות הנאשם.

לדחית הטענה האחרונה ממשמעות נוספת - לא רק שマーク ברור שהנאשם הרגיז השוטרים באופן אחר, אלא גם מכבר ברור שהפלות אלה אין פרי גרסת בדים שהנאשם בחר לשופך לשוטרים. בנוסף, שמיית ההקלטה מגלה כי המעבר בין שלילת הטענה שהויריד משה באסלה לבין הודהה כי הויריד את ה"קססה" שלו הוא רציף ושוטף, ללא קיטוע על ידי החוקר ואף לא מיזמת הנאשם, כאשר לפני כן מתנהלת שיחה שדומה יותר לשיחת חברות מאשר לשיחה בין חוקר לנחקר. ברור כי הנאשם שולט לחדוטין על המל ללא כל התערבות ולחץ חיצונים. לא זו אף זו, יש לשים לכך שבד בעם הפלות עצמיות אלה הנאשם שולל טענות כי מכבר, או סיפק, סמים לתלמידי תיכון, כאשר ביחס לבגירים הוא שולל סחר ומודה רק בהספקת סמים לצריכה בצוותא. משמע, הנאשם הבחן היטב בין דברים שהודה לבין דברים שלא הודה. נוכח כל זאת ברור שמה שהודה היה פרי התרחשויות ולא פרי דמיונו, ועל כן יש לדוחות טענותיו שבדה את הפלותיו העצמיות.

הנאשם בעדותו טען כי כשנכנס לשירותים לא ידע שהשוטרים הגיעו למקום. אולם באה עדות לא אחרת מאשר אימו שמסרה כי אמרה לו שהגיעו שוטרים לבית, ולאחר מכן הילך לשירותם. סטירה חזיתית זו לעדות הנאשם אינה רק פגמ במהימנותו, אלא שיש להידרש לשאלת מודיע הסתיר הנאשם ידיעתו זו על הגעת השוטרים. בכך ישנו רק הסבר אחד מתתקבל על הדעת, והוא שבכך הנאשם ביקש לטשטש את השלכתי הסמים לאסלה, באופן של שילוח כל מניע לעשות כן. כאשר קיומו של המנייע נחשף, ברור כי המעשה המוחוס לו געשה.

לא זו אף זו. לטענת הנאשם בעדותו, באותו תקופה השתמש דרכו קבוע בסמים. בהודעתו (שורה 11) אף דיבר על חמש סיגריות ביום. אם מדובר בצריכה כה משמעותית, אין זה הגיוני שנמנע מלהחזיק כל סמים בביתו, ولو לצורך שימוש עצמי. גם אם לנאים מקום מחבוא חזק בבית ובו סמים, לא הגיוני שמספר פעומים ביום יצא מהבית לצורך צריכת הסם מוחוץ לו.

יתר על כן, בסוף הودעתו הנאשם מספר על כך שצרך את הסמים באמצעות "באנג", והרי בחדרו נתפס מתחת למיטה כלי שכזה. הדבר מהו איינדיקטיה לכך שצריך את הסמים גם בבית. יצוין כי הנאשם לא טען כי הכללי שימוש לצריכה מחוץ לבית, אלא התchmodק מכל קשר לאותו כלי ולאופן שבו צריך את הסמים. בנוסף, הרוי שה הנאשם ניסה להסביר את אי צריכת הסמים בבית בגין חותם בבית של הוריו ואחיו הקטנים. ואולם בד בבד לא שלל שאחיו הגדולים עושים שימוש בסמים, כך שלא ברור האם מדובר בבית סטראלי מסוימים או לאו. החזקת ה"bung" בבית אף היא לא עולה בקנה אחד עם הטענה שבא למנוע היחספות המשפחתה לשימוש בסמים.

הניסיונו הכושל של הנאשם להראות שלמרות שימושו הרב בסמים לא עשה כן בתוככי הבית, לא יכול להיות מוסבר אלא בהסבר יחיד. הסבר זה הוא שהintendent ביקש גם בכך לטשטש את השלכתי הסמים לאסלה, בבחינת שלא היו ברשותו סמים להשליך. כאשר השקר שבאי החזקת הסמים בבית נחשף, הרי איינדיקטיה נוספת להשלכתי הסמים לאסלה.

צלאול הטלפון הסלולי של הנאשם בעקבותיו הנאשם אחז הטלפון, הוא זה שהחל את פרשת ההתקשרות של הנאשם עם השוטרים. זאת הן לדברי הנאשם והן לדברי השוטרים עדי של האירוע. אולם בעוד השוטרים מדברים על צלאול אחד, הנאשם מדבר על שני צלאולי טלפון, כאשר הוא ענה רק לראשון, או אז הוסבר לו שאל לו לעשות כן, וכייד זאת, בעוד ענה אחד השוטרים ואז הנאשם לקח ממנו הטלפון, והחלה אותה התקשרות. העדות משפחתו של הנאשם לא מועלות לבירר המחלוקת שכן הן לא שמעו אפילו צלאול אחד.

גרסתו של הנאשם לעניין זה אינה הגיוני. אם פעל בתום לב בפעם הראשונה, ולאחר מכן השלים עם דבריו השוטרים בדבר האיסור לענות לטלפון, לא יתכן שבפעם השנייה הרהיב עוז לבצע מעשה קיצוני יותר, והוא חטיפת הטלפון מהשוטר רק כמחאה על כך שהוא עונה לשיחת. מעבר לכך, גרסתו נוגדת את האמור מפי בדו"ח המעוצר ת/15. טענותו של הנאשם לאי דיק ברישום ת/15 אין מהימנות באשר כבר נדחתה טענה לאי דיק ברישום הודעתו הארוכה פי כמה וכמה, לעומת המתל הקצר נשוא אותו דו"ח. והנה באותו מללאמין באה הטענה שלא ידע שאסור לענות, אך לפני כן אומר בריש גלי שיענה לטלפון שלו מתי שרצחה. אלה לא דברים של מי שהכיר בטיעות מצדיו בדבר מענה לטלפון.

בUPIת מהימנות נוספת עולה בהקשר של התנהלותו של הנאשם לאחר מעשה ביחס לאותה התחכחות עם השוטרים. עוד בהודעתו (שורות 53-54) הנאשם מזכיר שהותקף על ידי אחד השוטרים ונפצע בשפטו, אך לא מפרט את התקיפה. מעבר לכך, כشنשאלו לפני כן (שורות 37-43) על התחכחות, העדיף,זכור באופן מתריס, לשמר על זכות השתקה, ולא לספר כי הותקף. בנוסף, כאשר ביקש השוטר גולן לצלם את הפצע שהנ帀ט, עצמו הצבע אליו, הנאשם עשה הכל בכדי להתחמק מהתצלום. לבסוף, גם לאחר שחרורו מהמשטרה, לא הגיש תלונה למוח"ש, אלא לכל שהוטר גולן ובנות משבחתו פנו למוח"ש, ללא ידיעת הנאשם. דבריו של הנאשם כי נמנע מלהתלוון בסברו כי העניין "נסגר ביניהם", הינם מוזרים, ואף אינם עולים בקנה אחד עם הסברו לאמירה ש"ידאג" לשוטרים בכך שייתלוון עליהם למוח"ש, וכן עם המטען השלילי העמוק שלילו אותו באירוע ובוואדי בעקבותיו. כל זאת אינה התחגות של מי שהותקף, אלא של מי שלא מעוניין לחשוף את פרטי התחכחות, ומכאן שחלקו בה הוא הבעיתי.

זכור, הנאשם טען כי בעקבות הcatsתו על ידי השוטרים, קילל אותם, מה שהביא להגברת האלימות כלפיו. بد בבד צי"ז, שלאחר שהARIOע נרגע, הוא שב לקלל השוטרים. דא עקא שאם אכן לפני כן הותקף הנאשם בברוטליות על ידי השוטרים, ותקיפה זו התעצמה בעקבות קללותיו, לא היה כל היגיון מבחינתו לשוב ולקללם לאחר שנרגעו. כל בר דעת היה מבין שהקללות הובילו אותם לאלימות ועל כן מחשש לפגיעה נוספת לא היה מעז לקללם. משכך, אף דברים אלה של הנאשם אינם הגיוניים, ומהווים הם נדבר נוסף לכך שגרסתו לפרטיו התחכחות עם השוטרים אינה מהימנה.

לא זו אף זו. הנאשם אף סתר עצמו בעדותו באשר לשאלת האם הסתפק במלל בוטה או שגמ فعل במעשה כנגד השוטרים. תחילת טען שהסתפק במלל. לאחר מכן אישר שאף השטול, דבר המלמד על אלימות פיזית. לאחר מכן אמר שבאמר שהסתפק במלל, כי "באלימות אני לא יכול להרים עליהם יד". סטירה זו, כמו גם הניסיון, הלא הגיוניذكر, לומר שהמלל הוא הआ הגנה העצמית, מלדים על כך שהנ帀ט ניסה להרחיק עצמו מאלימות פיזית כלפי השוטרים, ומשנישו זה כשל, ברור כי אכן הפעיל אלימות כזו.

הנ帀ט אישר, אם כי גם זאת לא מיד, שבאינטרקציה שלו עם השוטרים הפטיר כלפי מי מהם "אני אזין אותך". מלל בוטה זה, שבשפה העממית יש לו משמעות ברורה של פגעה פיזית קשה, נאמר לטענתו הדריך רק بد בבד עם האלימות שהופעלה בוגדו מצד השוטרים. דא עקא שמדובר השוטרים עמרם ונבוاني עולה כי הדבר נאמר על ידי הנאשם כ████י השוטר נבואני גם בתקנת המשטרה, לאחר שהתהכחות שככה זה מכבר. העובדה כי הנאשם בחר, וגם זאת לא מיד, לאשר את טענות השוטרים בדבר מלל זה, אך תוך שהוא משמש את אמרת מלל זה גם בשלב הרוגע, מלמדת אף היא על כך שגרסתו סלקטיבית, באופן שפעל להסתרת מלאה האמת מבית המשפט, על פי אינטרסיו כפי שהבינים.

בUPIת מהימנות נוספת בעדותו של הנאשם באשר לדבריו בניידת. לעניין זה מסתבר כי בתחלת עדותו הנאשם לא ذכר כלל את כל המלל הרבה שאמר בניידת, כעולה מהתמלול ודברי העדים נבואני ותבור. קשה לראות כיצד הנאשם לא ذכר אפילו חלק מדברים אלה. אדרבא, כאשר זכרונו התעורר לאחר שהוצעו בפניו הדברים, או אז מסר את גרסת ההקנטה, שכבר נדונה באשר לדברים שהיו הפללה עצמית. מכל מקום משברור שהנ帀ט ביקש תחילת להסתיר את ידיעתו באשר למה שארע בניידת, נמצא הוא שב ונקט בדרך הפסולה של עדות סלקטיבית.

על כל אלה יש להוסיף כי גרסתו של הנאשם בעדותו אינה תואמת את תשובתו המפורטת בכתב האישום. הדברים אמרוים בעיקר בקשר לטלפון מידי השוטר, ובאופן גורף באמירות שנאמרו לשוטרים, כאשר בעדותו הודה חלק מהאמירות תוך ניסיונות ליתן להם הסברים, וכן אישר שחתף את הטלפון תוך ניסיון להסביר זאת. מהי מבחן אלה גרסת הנאשם? לא נדע. מכל מקום, העדר האחדות בגרסהו, ששתיהן מכחישות בדרכים שונות את כתב האישום何况דו, מהו נושא לדבר נוסף המדבר בדברים מהימנים.

noch كل האמור, לא מצאתי כל סיבה לתת אמון בדבריו של הנאשם שיש לדוחות מכל וכל. התוצאה היא שמכלול ראיות הتبיעה נותר איתן כפי שהיא, ובמידה מסוימת אף התחזק עוד יותר, ולמעלה מהנדרש, noch שקרי הבולטים, המגמתיים, והונוגעים לנוקודות שבלב העניין הנדון, מצד הנאשם (לענין שקרי נאים כתוספת ראייתית ראו למשל-ע"פ 334 דידי סיבוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(1), 237 (2003), והפסקה המצווטת שם).

באשר לשתי עדות ההגנה האחרות, ראשית יאמր שבשל קרישת גרסת ההגנה בשל עדות הנאשם, ומשעדיותיה זו פריפריאליות לעומת עדותו, הרי שמלכתחילה לא היה ביכולתו בכדי לקיים מהרישותיה את גרסת ההגנה.

מעבר לכך, עסקין בעדות שלא התיימרו לומר כמעט דברים הנוגעים לגדר המחלוקת. האם, כבודה במקומה מונח, לא ראתה את אשר אירע בחדרי החדרים בין הנאים, ובקושי שמעה מה עשה שם, לרבות צלול הטלפון שאין מחלוקת שהיא, וכל זאת רק בדעת אמות הבית, ולא במקומות אחרים בהמשך האירוע. האחות התיימרה להיות עדת למעט יותר מכך, באשר לדבריה הייתה עדת לאילומות מסוימת מצד השוטרים לפני הנאים, אם כי לא בחדרו, אך העידה על עצמה שהיא סובלת מבעיות זיכרון קשות, בייחוד לאירוע שעורר בה חרדה, והרי אירוע זה הוגדר על ידה כמעורר חרדה. על כך יש להוסיף שמדובר בבנות משפחה קרובות במיוחד של הנאים, כך שיש מקום להתייחס בזיהירות רבה לדבריהן, אדרבא כאשר ניסו לipyות את התנהלות הנאים כך שנטען שלא קיל את השוטרים, דבר שאל הוא עצמו הודה בכך.

הנה כי כן, בסופו של יום, מכול ראיות הטבעה נמצא מהימן, ואילו מכול ראיות ההגנה אינו מצלה אפילו לעורר ספק בדבר ראיות הטבעה, באף נקודה שבמחלוקת.

בירור עובדתי ומשפטי של כתב אישום:

לאחר קביעת המשקלות לכל הראיות, יש מקום לבחון את אחת עובדות כתב האישום, בבחינת האם הוכחו אם לאו, וככל והיכן שהוכחו, האם סעיפי האישום מבוססים משפטית.

לענין סעיף 1 לעובדות, הרו שזה לא יהיה בחלוקת בין הצדדים, ומשכך יש לראותו כמוכח.

סעיפים 3, 2 לעובדות עוסקים בהשלכת הסם לאסלה. אלה מבוססים על הودאת הנאשם במספר הزادמוויות, תחילת,

בפני השוטר תבור בבית הנאשם לפיה זרק את ה"קספה" שלו לשירותים, כאשר בתחנה הסביר לשוטר זה שעשה זאת לאחר שהבחן שהשוטרים מגיעים בבית. בהמשך, בשיחה בניידת מסר דברים דומים ואף הבHIR אף את הקשר בין קר לנייר העיתון שנטפס על ידי השוטר תבור בפח השירותים בו שידי סם מסוג קنبيינוואדים. לבסוף, בתשאול בפני השוטר גולן הודה בהשלכת הסם לשירותים והעיתון לפח.

דבריו של הנאשם הינם הודהה בפני איש מרות, שהרי ידע היטב שמדובר בשוטרים. אמנם ההודהה ניתנה שלא באזהרה ובידוע על זכויות, ואולם מהימנותה גבוהה בשום לב במספר היבטים. ראשית, כאמור הנאשם ידע שמדובר בשוטרים ואף התנסה לפני כן בהליך חקירה. שנית, כאמור הודהה חזרה על עצמה בשלושה מקטעים שונים של האירע. שלישיית, TIיעוד הודהה היה מפורט ובסמור לאמת הדברים, אדרבא כאשר בניידת ובתשאול הדברים אף הוקלטו. רביעית, הנאשם בעדותו במשפט לא הכחיש את עצם אמרת הדברים, אך נפק לאמתיהם הסבר שכשל. באשר לתוספת הראיתית, הרי שעסוקין בהימצאות שידי הסם באותו עיתון, ראייה שלא רק מאמתת את הודהה הנאשם, אלא אף מסבכת אותו, ועל כן אף אם משקל הודהה על חלקיה לא היה גבוה, תוספת זו הייתה משלימה את הנדרש.

יתר על כן, אף אם לא הייתה מודהה הנאשם בהשלכת הסם, עדין ניתן היה לבסס את עובדות כתוב האישום בהן עסקין בעת. שכן, כעולה מדברי השוטר תבור, שמע קולות ריצה בבית מיד לאחר שהגיעו לפתח הבית ודפקו על הדלת, ובהמשך קולות של הדחת המים בשירותים. לאחר מכן חזה בנางם כשהוא רועד ולהז, כאשר הנאשם טען שפוחד מהם, דבר שהינו שקרי נכון התנהלו/to כ לפיהם בהמשך, המלמדת על ההיפך. אחר כך מצא בפח השירותים את העיתון המגולגלו ובירדי הסם, ומתחת למיטתו הנางם נמצא "באנג" עם שידי סם. בנוסף, על פי עדותו, באותה עת הנאשם לנางם שהגיעו השוטרים, אז הוא הלך לשירותים ובהמשך הדיח את המים. בנוסף, כל אלה בבחינת ראיות נסיבותיות המובילות למסקנה סבירה כי השתמש מספר פעמים ביום בסמים מהסוג שהוא בעיתון. כל אלה בבחינת ראיות נסיבותיות המובילות למסקנה סבירה כי הנאשם הגיע לשירותים כדי להשליך את הסם מתוך נייר העיתון שבו נמצאו שידי סם, והכל מתוך רצון להסתיר הסם מהשוטרים. הנאשם מצידוفشل ב ניפוי הסבר חלופי לראיות אלה, וכך נותרים אנו עם המסקנה לעיל כמסקנה סבירה יחידה.

ישאל השאלה, אם הנאשם ביקש להסתיר את השימוש בסם, כיצד העיתון עם שידי הסם מצא דרכו לפח השירותים ולא לאסלה? על כך יש להסביר שלנאגם לא היה כמעט זמן להתארגן להסתירה. השוטרים כבר עמדו בפתח הבית, השירותים היו המקומם הסמוך לחדר בו שהה, ועיקר תשומת הלב שלו הייתה נתונה לסם עצמו ולא לעיתון שעליו הוחזק. הוא פעל בלחץ זמן וועל כן אין לייחס לו תכנון מדויקדק של כיצד להיפטר מהסם לרבות שידי סם. בנוסף בהחלט סביר להניח שהשלכת נייר העיתון לשירותים הייתה מסקה על הדחת כלל התכולה באסלה, או אז אף הסם היה עלול להתגלות ולא רק שידי סם. יתר על כן, יש לזכור שנייר העיתון היה מגולגל בפח, דבר המשווה חזות תמייה של אשפה למתבונן.

לאחר שסעיפים 2,3 לעובדות כתוב האישום הוכחו, ומשברור הקשר הסבירי בין מעשי הנאשם לבין ידיעתו בדבר הגעת השירותים למקום, הרי שהוכחה אשםת הנאשם בעבירות של החזקת סם מסוכן, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, והשמדת ראיות.

סעיפים 4,5 לעובדות כתוב האישום נוגעים להתכתשות הפיזית (סעיף 4) והמילולית (סעיף 5) של הנאשם עם השירותים

בבתו. אלה מבוססות בדברי השוטרים תבור, נבואני ומגן, כאשר גרסתו של הנאשם נדחתה מכל וכל, ועדויות בנות משפחתו לא מועילות לו בכפי שפורט. כפי שכבר פורט, התנהלותו זו של הנאשם אף עולה בקנה אחד עם העולה מראיות נוספות לגבי התנהלותו במקטעים אחרים של האירועים ואף הרושם שעורר בבית המשפט.

אין חולק כי אף השוטרים הפעילו אלימות כלפי הנאשם, אולם לאחר העדפת דבריהם הרי שזו מתבררת כמציע מידתי להתגבר על האלימות שהפעיל הנאשם. משכך, החבלה שנצפתה על הנאשם לאחר מכן, בין על ידי בנות משפחתו לבין ידי השוטר גולן, אינה סותרת את דברי השוטרים. מעבר לכך, לאור דבריו השוטר גולן שהחבלה לא הייתה טריה, וכן חטיבתיות שהזגגה בדברי שתי העדות, ניתן שאף לא ניתן לשער חבלה זו לאירוע. יתר על כן, העדר הפניה של הנאשם למבחן, שלא הוסבירה על ידו באופן משכנע, אומרת דרשו.

לאחר שסעיף 4 לעובדות כתב האישום הוכחו, ומשתחלת ההתקשרות בדחיפות הנאשם את השוטר תבור, חטיפת הטלפון מידו, ובהמשך דחיפות נוספת מצד הנאשם, ורק לאחר מכן השתלטו השוטרים עליו, הרי שהוכחה אשמת הנאשם בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ותקיפת שוטר בעת مليו' תפקידו. ודוק, נאמנים עליו הסבירו של השוטר תבור להחרמת הטלפון מידו הנאשם באופן של מניעת שיבוש חקירה, ומשכך חטיפת הנאשם את הטלפון בכך לעונת לשיחה לא יכולה להיות לגיטימית; אדרבא כאשר הדרכ לפרטן מחלוקת עם שוטר אודות סמכיותו לא יכולה להיות בעשיית דין עצמאית.

באשר למשמעותו של המלל בסעיף 5 שהוכח, ATIICHIS בהמשך.

סעיף 6 לעובדות כתב האישום מתייחס לדברי הנאשם בניידת. דברים אלה הוכחו בדברי השוטרים נבואני ותבור, התואמים את המתועד בהקלטה מפי הנאשם (החל מהשלב שבו בוצעה ההקלטה), כאשר גרסת הנאשם נדחתה מכל וכל. כפי שכבר פורט, התנהלותו זו של הנאשם אף עולה בקנה אחד עם העולה מראיות נוספות לגבי התנהלותו במקטעים אחרים של האירועים ואף הרושם שעורר בבית המשפט. בנוסף, חלק מהמלל שנאמר בניידת דומה למלל שנאמר מאוחר יותר במשרד המודיעין בתנהנה, שידון להלן.

סעיף 7 לעובדות כתב האישום עוסק בדברי הנאשם במשרד המודיעין. דברים אלה הוכחו בדברים נבואני ועמרם, כאשר גרסת הנאשם נדחתה מכל וכל. אף כאן יש לומר שהתנהלותו של הנאשם עולה בקנה אחד עם ראיות נוספות לגבי התנהלותו, כפי שפורט, כאמור, אף קיימת התאמה בין מלל זה לחלק מהמלל בניידת.

נשאלת השאלה האם דברי הנאשם שתוארו בסעיפים 5,6,7 לכטב האישום מגלים עבירה של איומים. לעניין זה ייאמר כי על אף שڌחיתי את גרסת הנאשם, שעניינה הכחשת רוב המלל וניפוי הסבר כושל לחלק המלל שבammerתו הודה, עדין קשה לי לראות את הנאשם כמו ש אמר את הדברים מתוך כוונה להפיח את השוטרים, וזאת כפי שיפורט להלן.

תחליה ייאמר כי בכל אחד ממקטעי האירוע הנוגעים לامرתו דבריו, הנאשם נמצא בנסיבות מסוימת שוטרים, כשהוא כבר עצור ואזוק, כאשר הפעלת הכוח מצדו כבר דוכאה בהשתלטות מצידם. מעבר לכך, הנאשם אינו אדם גדול מידי בשпон המעטה, הן בכלל והן ביחס לשוטרים בפרט. בנוסף, המלל הרוב שהפטיר, ובמקטעים שונים, מלמד על חוסר מיקוד

להבדיל ממלס פ知己 על פי תכונן. עוד יצוין כי כזכור התרשםתי שהנאשם הינו פטפטן נטול עכבות, והוא טען שלילית כלפי השוטרים. נכון כל זאת, לא ניתן לשלול את האפשרות שהנאשם אמר את הדברים פעם אחר פעם לא ב כדי להפחיד מי מהשוטרים, אלא ב כדי להרגיזם.

אמנם אין ספק כי בבחן האובייקטיבי דברי הנאשם נשמעים מאיים, בוודאי נכון נוכח התמצכותם והצטברותם, ווענים לדרישת האקטוס ר-aos של עבירה האויומים- איום בפגיעה שלא כדין בגוף של אדם. אך כאשר בוחנים את המנס ראה של הנאשם, זו לא עולה כדי כוונה להפחיד את המاويים, אלא כדי החלופה הקללה יותר של כוונה להקניתו.

משכך, בשים לב להוכחת סעיפים 5,6,7 לעובדות כתב האישום, הוכחה אשמת הנאשם בעבירה של איומים, אך רק מתוך כוונה להקנית.

סיכום:

נכון כל האמור, הריני מרשים את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום, ובסייג שהמלל המאיים נשוא סעיפים 5,6,7 לעובדות מגבש עבירה של איומים מתוך כוונה להקנית ולא להפחיד.

נitin היום, 14/11/4 בלשכה. שימוש במעמד הצדדים יבוצע בהמשך היום.